

Inhimillistä kanssakäymistä

Sekavirkamies on kuukausitolkulla havainnoinut mielenkiintoista henkilöä. Kutsuttakoon tätä persoonaa sivumennen vaikkapa nimellä herra S.

Virastotalon kuppilassa herra S. on ottanut tavakseen tutustua joka käynnillä uuteen ihmiseen. S. vain menee oudon ihmisen pöytään, esittäytyy ja haastattelee, kuka outo on ja mitä hän tekee työkseen.

Kotimaan kamaralla toteutettuna näin inhimillinen kanssakäyminen luonnollisesti herättää kummastusta. Monenmoisia huhuja S:n käytös on saanut liikkeelle. Häntä on epäilty niin Jehovan todistajaksi kuin biseksuaaliksikin.

S:n maine on levinnyt siinä määrin, että hänen saapuessaan kaikkialta kuuluu hiljainen supina. ”Tuo on se kumma tyyppi, joka voi tulla vaikka kenen pöytään ja alkaa kyselemään, kuka olet ja mitä teet. Ei katsota sinnepäin.”

Kun S. on saanut annoksensa, kuppila hiljentyy ja asiakkaiden päät painuvat pöytää kohti ikäänkuin koko seurakunta allahia kumartaisi. Hiljainen enemmistö huokaa sittemmin helpotuksesta: ”Onneksi ei tullut meidän pöytään.”

Ymmärtäväisten kuppila-asiakkaiden mielestä jotain on tehtävä ja pikaisesti. Mitä saattaisikaan tapahtua, jos S:ään törmäisi jossain kuppilan turvallisten seinien ulkopuolella?

Moni hyvää tarkoittava kanssaihminen on ehdottanut S:n sijoittamista päihdeongelmaisten hoitoonohjausjärjestelmään. S:n käyttäytymisessä on ilmiselviä viitteitä pitkään jatkuneesta väärinkäytöstä.

Työterveyshoitajatar sipsutti vaivihkaa S:n ohi ja nuuhki, eikö vain S. haisekin viinalle. Diagnoosin tuloksena oli kuitenkin vain keskihintaisen partaveden tuoksu.

Työterveyslääkäri kutsui S:n työhöntulotarkastukseen. Kun S. kysyi toimenpiteen syytä, ei lääkäri keksinyt muuta kuin että tarkastus on hyvä tehdä ennen kuin kuudennesta ikälisästä päätetään.

Tarkastus ei auttanut S:n tapauksessa. Mitään ei löytynyt ja burn-out -oireiden määräkin jäi selvästi alle viran- tai toimenhaltijain keskitason.

Tavoilleen uskollisena S. saapui eilenkin kuppilaan. Sisääntuloa saatteli tuttu supina.

Kahvikuppinsa saatuaan S. katkaisi hiljaisuuden: ”Älkää peljätkö, minä tunnen jo teidät kaikki.” Sitten S. käveli tyynesti tyhjiin pöytään, ryysti rauhassa kahvinsa ja nautti yksinolosta täysin sie mauksin.

Kuten valistunut lukija aavistaa, työpaikalla ei eilen juuri muusta puhuttu kuin S:stä. Kulovalkean tavoin levisi huhu: ”Nyt se on lopullisesti seonnut.”